

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. C.**, zastoupeného JUDr. Václavem Hodanem, advokátem se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2010, č. j. 233-2/2010-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2013, č. j. 11 Af 6/2010 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Václava Hodana, advokáta se sídlem Wenzigova 5, Praha 2.
- III.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Celní ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „celní ředitelství“) rozhodlo dne 29. 9. 2009 o zajištění zboží, které měl žalobce coby přepravce na základě smlouvy o přepravě, uzavřené s vlastníkem zboží, v okamžiku zajištění celními orgány ve svém držení (konkrétně se jednalo o tabákové výrobky obchodního označení „mixed strips“ v celkovém množství 5000 kg, tj. 50 kartonů po 100 kg). Celní ředitelství rozhodlo o zajištění zboží na základě § 42 odst. 1 písm. b) a § 115 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 3. 2010, s tím, že žalobce dopravoval uvedené výrobky ve větším množství a bez dokladu uvedeného v § 5 téhož zákona. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 5. 1. 2010 (v záhlaví specifikovaným rozhodnutím). Dle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992, o správě daní a poplatků, změnil rozhodnutí celního ředitelství tak, že z jeho výroku vypustil větu „a § 115 zákona o spotřebních daních“. Žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného následně vyhověl

městský soud a v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil toto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu nyní napadá kasační stížností žalovaný (dále též „stěžovatel“).

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu

[2] Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku, podle níž se žalovaný nijak nevypořádal s otázkou, zda byly celním ředitelstvím zajištěny tzv. vybrané výrobky ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Odkázal přitom na rozhodnutí celního ředitelství ze dne 1. 2. 2010, č. j.: 1397/2010-200100-34, kterým bylo rozhodnutí o zajištění zboží ze dne 29. 9. 2009 zrušeno s tím, že zajištěné výrobky budou kontrolované osobě bez zbytečných průtahů vráceny v neporušeném stavu. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 1. 2. 2010 pak vyplývá, že předmětné zboží nebylo v okamžiku jeho zajištění vybraným výrobkem ve smyslu zákona o spotřebních daních. Toto zjištění podle názoru městského soudu odůvodňuje samo o sobě závěr o tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Dalšími žalobními námitkami se tak již městský soud nezabýval.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalobce

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že městský soud opřel svůj názor o rozhodnutí celního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2010, které ale bylo výsledkem až následného řízení, a to řízení o dalším osudu zajištěného zboží. Při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o zajištění zboží je však stěžovatel oprávněn zkoumat pouze otázku, zda byly v době zajištění zboží splněny zákonné podmínky pro zajištění dle § 42 zákona o spotřebních daních. Uvedené ustanovení je přitom třeba vykládat tak, že řízení o zajištění je „řízením předběžným“, jehož cílem je při zjištění důvodného podezření na porušení zákona o spotřebních daních učinit faktický zásah, tento faktický zásah současně osvědčit protokolem o zajištění, následně o tomto zásahu vydat nejpozději následující den po dni vyhotovení protokolu deklaratorní rozhodnutí o zajištění. Příslušný celní orgán při faktickém zásahu (materiálním zajištění) na místě kontroly vychází jen z předběžně zjištěných skutečností, které nemá a nemůže mít postaveny najisto (prokázáno), tedy ve velmi krátkém časovém rámci (během kontroly) musí pouze posoudit, zda zjištěné skutečnosti důvodně nasvědčují tomu, že zákon o spotřebních daních byl porušen.

[4] V posuzovaném případě příslušníci celní správy dne 27. 9. 2009 v rámci kontroly dopravního prostředku, jehož řidičem byl žalobce, zjistili, že v nákladovém prostoru je dopravován tabákový výrobek obchodního označení „mixed strips“, u něhož vzniklo podezření, že se jedná o tabákový výrobek ve smyslu zákona o spotřebních daních, v celkovém množství 5000 kg. Je nepochybné, že žalobce dopravoval větší množství tabáku a dopravoval jej bez dokladů prokazujících jeho zdanění způsobem uvedeným v § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Za této situace legitimně vzniklo důvodné podezření, že dopravované tabákové výrobky jsou vybraným výrobkem ve smyslu zákona o spotřebních daních. Zda v posuzovaném případě je zajištěné zboží vybraným výrobkem (tedy tabákem ke kouření ve smyslu § 101 zákona o spotřebních daních), bylo předmětem následného řízení, kdy mimo jiné byl Celně technickou laboratoří Generálního ředitelství cel zkoumán odebraný vzorek zajištěného zboží. Že v následném řízení o dalším osudu zajištěného zboží vyšlo najevo, že toto zboží není vybraným výrobkem ve smyslu zákona o spotřebních daních, nemění nic na tom, že k zajištění zboží došlo, v souladu s § 42 zákona o spotřebních daních. Není přitom podstatné, jak byl přepravovaný výrobek označen v průvodních dokladech, neboť toto označení není často dostatečně konkrétní. U zajištěného tabáku nelze zejména určit důležitý rozlišovací znak

pokračování

vybraného výrobku, a to jeho způsobilost ke kouření, jako základní kritérium pro posouzení, zda se jedná či nejedná o vybraný výrobek ve smyslu zákona o spotřebních daních.

[5] Dle stěžovatele se na uvedeném právním názoru již ustálila také soudní praxe; odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 – 64, a ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 Afs 51/2011 – 63 (všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[6] Městský soud měl podle stěžovatele rozvést své argumenty, proč opírá své rozhodnutí o výsledek následného řízení o dalším osudu zajištěného zboží, tedy o rozhodnutí celního ředitelství ze dne 1. 2. 2010, kterým bylo zrušeno rozhodnutí celního ředitelství o zajištění vybraných výrobků s tím, že zajištěné výrobky budou kontrolovány osobě bez zbytečných průtahů vráceny v neporušeném stavu. Stěžovatel v žalobcem napadeném rozhodnutí posuzuje *ex tunc* splnění zákonných podmínek zajištění. Stěžovatel tak mnohdy činí již v době (nejde o posuzovanou věc), kdy je o konečném osudu zajištěného zboží rozhodnuto ve smyslu zákona o spotřebních daních (vrácením, propadnutím, zabráním). Taková okolnost však nemůže vést k tomu, že odvolání do vlastního „aktu“ zajištění zboží má být odvolacím orgánem posuzováno v kontextu s výsledkem řízení o jeho dalším osudu, vždy je zkoumána pouze zákonnost zajištění ke dni zajištění, případně zákonnost sepsání protokolu o zajištění či vydání deklaratorního rozhodnutí o zajištění.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkaz stěžovatele na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 183/2005 – 64 a č. j. 7 Afs 51/2011 – 63 je v dané věci nepřipadný. Rozsudek č. j. 2 Afs 183/2005 – 64 se týkal aplikace § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních (tedy kontroly dodržování zákazu prodeje lihovin a tabákových výrobků v prostorech, jež nesplňují k takovému prodeji zákonem vymezená kritéria), typově a skutkově tak šlo o zcela odlišnou situaci. K posuzované věci nelze vztáhnout ani závěry obsažené v rozsudku NSS č. j. 7 Afs 51/2011 – 63, neboť charakter a vlastnosti tabáku v této věci byly již na první pohled, při vizuálním zkoumání, podstatně odlišné oproti věci rozhodnuté městským soudem napadeným rozsudkem. V nynější věci celní orgány při zajištění zboží vůbec nepředestřely, o jaký tabákový výrobek by se mělo jednat. Ve věci vedené pod sp. zn. 7 Afs 51/2011 se navíc jednalo o aplikační výklad § 115 zákona o spotřebních daních.

[8] Dle žalobce hypotéza ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních (ve znění účinném do 31. 3. 2010) opravňovala celní orgán k aplikaci její dispozice pouze v případech, v nichž byly, při splnění dalších zákonných kritérií (absence dokladu se zákonem předepsanými náležitostmi), přepravovány vybrané výrobky. Z toho má plynout (ve spojitosti s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, respektive ve spojitosti s § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.), že zajistí-li celní orgán věci, které nejsou vybranými výrobky, koná *contra legem*. Pro takový výklad má svědčit rovněž dikce ustanovení § 42 odst. 9 a 10 citovaného zákona a obsah důvodové zprávy k uvedenému zákonu.

[9] Celní orgány však při zajišťování předmětného zboží nemohly mít ani „legitimní podezření“, že se jedná o vybraný výrobek. Vydávaly jej za vybraný výrobek bez bližšího vymezení, o jaký tabákový výrobek by se mělo jednat, a nikterak nezohlednily námítky a vysvětlení učiněná vlastníkem předmětného zboží do protokolu dne 28. 9. 2009. Vzhledem k velkoobjemovému balení předmětného tabáku (v kartonech po 100 kg) a vzhledem k jeho již na první pohled seznatelnému charakteru a vlastnostem (jednalo se o vyžilované tabákové listy, tabákovou surovinu), neexistovaly legitimní důvody pro vyslovení „důvodného podezření“ z porušení daňových povinností žalobcem. Naplnění definice tabákového výrobku dle § 101 zákona o spotřebních daních bylo v době kontroly tabáku i jen laicky vyloučeno.

[10] Dle žalobce tak argumentace stěžovatele směřuje toliko k pokusu prosadit cestu, jak v rozporu s ústavním pořádkem České republiky docílit extenzivního výkladu § 42 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, a vede k obhajobě a rozšíření „*systematicky prováděné nelegální činnosti celními orgány, k porušování ústavních kautel a k nekontrolovatelné svévoli při výkonu veřejné moci*“. Postup a argumentace celních orgánů v předestřené věci má být dalším „*z celé řady případů, které osvědčují nedostatečné kontrolní mechanismy a nedostatečné působení zpětných vazeb v celní správě*“. Závěrem (a nad rámec meritorní argumentace ke kasační stížnosti) poukázal žalobce na skutečnost, že v současné době je, v důsledku legislativního procesu vzešlého z návrhů stěžovatele, soudní přezkum rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nepřipustný.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Předmětné zboží bylo zajištěno na základě § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 3. 2010, podle nějž celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků, popřípadě i dopravního prostředku, který je dopravuje, zjistí-li, že vybrané výrobky jsou dopravovány ve větším množství (§ 4 odst. 3 téhož zákona) bez dokladu uvedeného v § 5 cit. zákona.

[13] Jak je dále patrné ze správního spisu, vzorek zajištěného zboží následně prošel zkouškou v Celně technické laboratoři, která dospěla k závěru, že předložený vzorek je sušený částečně odřepíkovaný tabák, který není možné bez dalšího zpracování kouřit, ale je ho možno dále zpracovat (např. nařezat) na tabák ke kouření (protokol o zkoušce ze dne 30. 10. 2009). Na základě toho celní ředitelství dne 1. 2. 2010 rozhodlo podle § 42 odst. 10 zákona o spotřebních daních o zrušení rozhodnutí o zajištění předmětného zboží ze dne 29. 9. 2009. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 1. 2. 2010 konstatovalo, že ze spisového materiálu vyplývá, že zajištěné zboží nebylo v okamžiku zajištění vybraným výrobkem ve smyslu zákona o spotřebních daních.

[14] V mezidobí, tj. 5. 1. 2010, rozhodl stěžovatel o odvolání žalobce proti rozhodnutí o zajištění zboží ze dne 29. 9. 2009 tak, že pouze částečně upravil jeho výrok. Odvolací námitky směřující do merita věci, kromě jiného také námitku, podle níž zajištěné zboží nepředstavuje vybraný výrobek ve smyslu zákona o spotřebních daních, shledal nedůvodnými.

[15] Předmětem sporu v nynějším řízení tak je, zda stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí řádně posoudil povahu zajištěného zboží. Podle městského soudu tomu tak nebylo, a to právě s odkazem na závěry rozhodnutí celního ředitelství ze dne 2. 1. 2010. Stěžovatel považuje odkazy na toto rozhodnutí za nepřipadné.

[16] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že je třeba dát stěžovateli za pravdu v tom, že řízení o zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních je „řízením předběžným“ a že příslušný celní orgán při zajišťování výrobků na místě kontroly vychází jen z předběžně zjištěných skutečností, které nemá a nemůže mít postaveny najisto. Celní orgán musí pouze posoudit, zda zjištěné skutečnosti důvodně nasvědčují tomu, že zákon o spotřebních daních byl porušen. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 183/2005 – 64 a č. j. 7 Afs 51/2011 – 63, které se sice týkaly jiných zajišťovacích institutů upravených v zákoně o spotřebních daních (zajištění podle § 115 a podle

pokračování

§ 134 zákona), avšak v tomto ohledu jsou závěry obsažené v uvedených rozsudcích přiměřeně aplikovatelné rovněž na zajištění podle § 42 téhož zákona.

[17] V rozsudku č. j. 7 Afs 51/2011 – 63 Nejvyšší správní soud odmítl argumentaci účastníka řízení, že musí být postaveno najisto, zda je kontrolované zboží tabákovým výrobkem podléhajícím spotřební dani ve smyslu § 101 odst. 1 zákona o spotřebních daních, aby bylo možné jej zajistit. Podle citovaného rozsudku je zřejmé, „že pokud by možnost zajistit tabákové výrobky byla vztažena pouze na situaci, kdy se s jistotou jedná o výrobky podléhající spotřební dani, byl by tím popřen účel institutu zajištění tabákových výrobků. Zároveň však ust. § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních neumožňuje kontrolním orgánům svévolně zajištění jakéhokoliv výrobku jako výrobku tabákového, nýbrž pouze zajištění takového výrobku, o němž lze s přiměřenou pravděpodobností mít za to, že se o tabákový výrobek ve smyslu zákona o spotřebních daních jedná.“

[18] K obdobným závěrům ostatně Nejvyšší správní soud dospěl i ve svých rozhodnutích v dalších věcech, které se již týkaly zajištění podle § 42 zákona o spotřebních daních. Například v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 2 Afs 198/2005 – 88, NSS konstatoval, že účelem daného institutu je „zajistit věci, u kterých je potřeba prověřit, zda daňová povinnost byla splněna a zabránit tak případnému jednání, které by toto zjištění znemožnilo. Z toho plyne, že kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo ke splnění daňové povinnosti, s naprostou jistotou a ve všech detailech, nýbrž zpravidla pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a někdy jen v základních rysech. Je proto možné a nikoli nepravděpodobné, že někdy dojde k zajištění věci, u kterých daňová povinnost splněna byla nebo k jejíž správě nejsou celní úřady příslušné.“

[19] Naproti tomu žalobcem předestřený právní názor opírající se o ryze jazykový výklad § 42 zákona o spotřebních daních by popřel jeho účel, neboť by znemožnil zajištění zboží v případech, kdy není již v době provádění kontroly zcela jisté, že se jedná o vybraný výrobek ve smyslu zákona o spotřebních daních. Zrovna v případě tabáku přitom mnohdy není *prima facie* zřejmé, zda se jedná o tabákový výrobek podléhající spotřební dani.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti dále argumentoval, proč v nynějším případě bylo možné v době rozhodování o zajištění předmětného zboží mít s přiměřenou pravděpodobností za to, že se jedná o tabákový výrobek ve smyslu zákona o spotřebních daních (a žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uváděl argumenty svědčící pro opačný závěr).

[21] K této otázce se však Nejvyšší správní soud nebude vyjadřovat, protože se jí blíže nevěnoval ani městský soud v napadeném rozsudku. Městský soud nikterak nehodnotil, nakolik v době vydání rozhodnutí o zajištění zboží bylo patrné, že se nejedná o tabák, který je možné považovat za vybraný výrobek. Pro městský soud bylo podstatné, že skutečnost, že nejde o tabákový výrobek podléhající spotřební dani, byla zřejmá v době rozhodování stěžovatele o odvolání žalobce proti rozhodnutí o zajištění zboží. Stěžovatel k tomu v kasační stížnosti namítl, že při svém rozhodování o odvolání žalobce posuzoval toliko *ex tunc* splnění zákonných podmínek zajištění, tedy že mohl posuzovat pouze zákonnost zajištění ke dni zajištění. S tímto názorem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[22] Zdejší soud již srovnatelnou situaci posuzoval v rozsudku ze dne 4. 10. 2007, č. j. 2 Afs 63/2007 – 148. V dané věci stěžovatel namítl, že žalovaný měl o věci rozhodovat podle stavu ke dni vydání rozhodnutí o odvolání (proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních) a měl tedy přihlídnout k dodacím listům a fakturám, které předložil v odvolacím řízení. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného k tomu vyplynulo, že žalovaný stěžovatelovo odvolání zamítl s tím, že rozhodnutí o zajištění výrobků bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť kontrolovanou osobou předložený dodací list náležitosti stanovené

v § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních neobsahoval. Ve vztahu ke stěžovatelem namítaným dokladům pak uvedl, že tyto stěžovatel doložil až po rozhodnutí o zajištění. NSS se v citovaném rozsudku ztotožnil s námitkami stěžovatele. Argumentoval přitom, že na řízení o odvolání podle § 42 odst. 6 zákona o spotřebních daních se v záležitostech tímto ustanovením neupravených použijí obecné předpisy o správě daní a poplatků (§ 138 citovaného zákona). Ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. ukládá správci daně při rozhodování hodnotit důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom je povinen přihlížet ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Podle § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. *„odvolací orgán přezkoumává odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přiblížnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele. V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty“*. Argumentace žalovaného tak podle NSS nemohla obstát z důvodu, že řízení před celním orgánem rozhodujícím v prvním stupni i následné řízení o odvolání tvoří jeden celek a v rámci celého tohoto řízení lze tvrdit další skutečnosti a předkládat důkazy. Nelze proto určitý důkaz odmítnout pouze s odkazem na to, že nebyl uplatněn před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Navíc zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních může trvat pouze do té doby, než se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2 tohoto ustanovení. V takovém případě je rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků zrušeno písemným rozhodnutím a zajištěné výrobky jsou bez zbytečných průtahů vráceny v neporušeném stavu. Podle citovaného rozsudku je tak zřejmé, *„že celní orgány jsou povinny kdykoli, je-li prokázáno zdanění, rozhodnout o zrušení zajištění. Nemohou tedy předložené doklady, které zdanění výrobků mohou prokazovat, pomíjet.“*

[23] Tyto závěry lze přiměřeně vztáhnout také na nynější věc. Zde nejpozději z protokolu o zkoušce ze dne 30. 10. 2009 muselo být celním orgánům zřejmé, že není důvod k dalšímu trvání zajištění předmětného zboží, neboť není vybraným výrobkem ve smyslu zákona o spotřebních daních. Tento protokol byl dne 11. 11. 2009 doručen celnímu ředitelství a dne 24. 11. 2009 stěžovateli. Přesto dne 5. 1. 2010 stěžovatel zamítl odvolání proti rozhodnutí o zajištění zboží a celní ředitelství teprve dne 1. 2. 2010 rozhodlo o zrušení rozhodnutí o zajištění a o navrácení zajištěného zboží.

[24] Městský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 5. 1. 2010 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud poukázal zejména na rozhodnutí celního ředitelství ze dne 1. 2. 2010 a zavázal stěžovatele k tomu, aby se znovu zabýval opravným prostředkem žalobce a jeho jednotlivými námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení. V tomto ohledu je odůvodnění napadeného rozsudku nutno částečně korigovat, podstatné pro posouzení věci jsou závěry plynoucí z protokolu o zkoušce provedené Celně technickou laboratoří dne 30. 10. 2009 (na které zmiňované rozhodnutí celního ředitelství ze dne 1. 2. 2010 pouze odkazuje). Dále je zřejmé, že se již v dalším řízení stěžovatel nemůže zabývat opravným prostředkem žalobce proti rozhodnutí o zajištění zboží ze dne 29. 9. 2009, protože dané rozhodnutí již bylo pravomocně zrušeno v jiném řízení. Na místě tak je zastavit řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí o zajištění zboží ze dne 29. 9. 2009. Navzdory právě uvedenému však důvody, na nichž je postaven rozsudek městského soudu, v podstatné míře obstojí (v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75).

V. Závěr a náklady řízení

pokračování

[25] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a tak má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti žalovanému, který neúspěšně podal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu. Náklady řízení na straně žalobce spočívají v jednom úkonu právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti) a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta, tedy ve výši 1 x 3.100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 3.400 Kč [dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Advokát zastupující žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu